

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ο Τσιόδρας, η μελέτη για τις ΜΕΘ και η Θεσσαλονίκη

Άρθρο του δικηγόρου, Αργύρη Αργυριάδη, στη "ΜτΚ"

🕒 28/12/2021 12:00

[f FACEBOOK](#)[t TWITTER](#)[c COMMENTS](#)

Στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, το κράτος επιδείκνυε χαρακτηριστική αδιαφορία σε ζητήματα δημόσιας υγείας. Τις συνέπειες της απουσίας κρατικής αρωγής προσπαθούσαν να αμβλύνουν φιλανθρωπικές οργανώσεις και μεμονωμένοι ιατροί της εποχής (ο Βασίλειος Πατρίκιος, ο Κωνσταντίνος Σάββας, ο Ιωάννης Αθανασάκης του Ερυθρού Σταυρού κ.ά). Αυτοί ενημερώνουν μέσω του Τύπου το κοινό και κινητοποιούν πλούσιους Έλληνες (τόσο στη χώρα όσο και στο εξωτερικό) να συνδράμουν σε προγράμματα αντιμετώπισης του τύφου, της ιλαράς, του κοκύτη και τη σύφιλης που εξοντώνουν τον Ελληνικό πληθυσμό. Η προσπάθειά τους επικεντρώνεται στα αστικά κέντρα, κυρίως εξ ανάγκης και όχι εξ επιλογής.

Περίπου 100 έτη μετά, η χώρα μας αντιμετωπίζει μια πρωτόφαντη πανδημική κρίση. Το κράτος είναι πλέον παρόν. Όχι, όμως, πάντα. Όχι παντού και όχι για όλους με τον ίδιο τρόπο. Την ανισότητα στο επίπεδο περίθαλψης μεταξύ Αττικής και υπόλοιπης Ελλάδας, τη συσχέτιση του αριθμού των ασθενών που νοσηλεύονται σε ΜΕΘ COVID και της θνητότητας τους, καθώς και τον υψηλό αριθμό θανάτων εκτός ΜΕΘ αναδεικνύει η μελέτη που δημοσιεύουν ο επικεφαλής λοιμωξιολόγος του ΕΟΔΥ, καθηγητής Σωτήρης Τσιόδρας μαζί με τον επιδημιολόγο - καθηγητή Θεόδωρο Λύτρα. Στη μελέτη σημειώνεται πως στη Θεσσαλονίκη, αν και η ηλικία των θυμάτων που εξετάστηκαν ήταν μικρότερη από της Αθήνας, η θνητότητα ήταν κατά 35% μεγαλύτερη! Στην υπόλοιπη Ελλάδα, εκτός Αττικής, η θνητότητα ήταν κατά 40% αυξημένη.

Το δικαίωμα στην υγεία εμφανίζεται ως ένα κλασικό ατομικό δικαίωμα αρνητικού περιεχομένου, δηλαδή ως δικαίωμα ελευθερίας, και συγχρόνως ως ένα κοινωνικό δικαίωμα, που αντιστοιχεί σε θετική υποχρέωση του Κράτους για την παροχή υπηρεσιών υγείας στο σύνολο των πολιτών. Η υγεία ως ατομικό δικαίωμα κατοχυρώνεται στο άρθρο 5 παρ.5 Συντ., το οποίο προστατεύει την ατομική υγεία από προσβολές τρίτων. Ως κοινωνικό δικαίωμα η υγεία κατοχυρώνεται στο άρθρο 21 παρ.3. Το Σύνταγμα, όμως, δεν κάνει διακρίσεις. Θεσπίζει υποχρέωση του κράτους για παροχή υπηρεσιών υγείας για όλους, πάντα και παντού. Η ανωτέρω αναφερόμενη μελέτη, όμως, καταδεικνύει ότι η πολιτεία μεροληπτεί. Αδικεί. Παραβιάζει ρητές υποχρεώσεις της.

Θα περίμενε κανείς μεγαλύτερη αντίδραση, λόγω των πορισμάτων της έρευνας, τόσο στη Θεσσαλονίκη όσο και στη Μακεδονική ενδοχώρα. Το πολιτικό προσωπικό της πόλης έκανε πως δεν άκουσε. Και εάν άκουσε δεν «ακούστηκε», καθώς τα τελευταία χρόνια έπαψε να διαθέτει ιδιαίτερο βάρος στην πολιτική κονίστρα. Οι συλλογικοί φορείς εκπροσώπησης, ιδίως σε επίπεδο τοπικής αυτοδιοίκησης επιδεικνύουν αργά αντανάκλαστικά. Ο τοπικός Τύπος ανέδειξε το θέμα. Το ζήτημα είναι να επιμείνει. Και η «κοινωνία των πολιτών»; Οι «πεφωτισμένοι»; Οι συμπολίτες που με περισσή ευκολία βγαίνουν στους δρόμους και χαρακτηρίζουν ως «έγκλημα» κάθε κρατική απόφαση με την οποία διαφωνούν, παραδόξως, απέκτησαν «αφωνία», μπροστά σε ένα πραγματικό έγκλημα που συντελείται σε βάρος των ανθρώπων αυτής της πόλης. Οι επιστημονικές μελέτες είναι χρήσιμα εργαλεία διεκδίκησης βελτίωσης της ζωής μας. Αρκεί να γνωρίζουμε να τις χρησιμοποιούμε...

*Δημοσιεύθηκε στη "ΜτΚ" στις 24-26 Δεκεμβρίου 2021

ΣΧΟΛΙΑ